

Р Е Ш Е Н И Е

№ 4 0

гр.Перник, 25 март 2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд - Перник, в публично заседание на девети март през две хиляди и десета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

при участието на секретаря Е.В. и прокурора , като разгледа докладваното от съдията адм. дело № 513 по описа за 2009 г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Б.В.Б. *** обжалва заповед рег. № 13 от 23.1.2009 г. на Директора на ОДМВР Перник, с която му е наложено дисциплинарно наказание "уволнение", като е прекратено и служебното му правоотношение на държавен служител в МВР, считано от датата на връчване на заповедта. В жалбата се излагат оплаквания за съществени процесуални нарушения, допуснати от административния орган издал оспорваната заповед. Излагат се оплаквания, че заповедта, като административен акт е необоснована, издадена при липса на мотиви; допуснато е нарушение на материалния закон. Иска се отмяна на обжалваната заповед.

Ответникът по жалбата, чрез процесуален представител оспорва основателността на жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните във връзка с доказателствата по делото приема следното.

Жалбата е процесуално допустима, подадена от засегнато от оспорваната заповед лице в законния срок.

Разгледана по същество е неоснователна.

В приложената административна преписка, послужила като основание за издаване на оспорваната заповед, съдът намира достатъчно доказателства, за това, че правното основание, на което се е позовал административния орган е доказано по безспорен начин. В този смисъл, са безспорни доказателствата, че по отношение на жалбоподателя е било образувано досъдебно производство, което е основание да бъде отстранен временно от работа. Досъдебното производство е образувано срещу него и приключило с обвинителен акт за това, че в качество на държавен служител от МВР са били налице данни, налагащи срещу него до започне дисциплинарно производство. Дисциплинарното производство е било образувано със заповед на компетентния орган и се е развило по етапно регламентирана процедура по ЗМВР и ППЗМВР. По приложението на чл. 227, ал. 1, т. ю от ЗМВР, вр. чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР, се посочва, че за нарушение на служебната дисциплина, санкционирано на това материално правно основание, не е ирелевантно обстоятелството дали държавният служител в МВР, се съобразява с правилата на Етичния кодекс. От приложен на л. 73 от преписката списък за запознаване с правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, се установява, че жалбоподателя е приел да изпълнява тези правила, удостоверявайки това с подписа си. В чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР като самостоятелно основание за налагане на дисциплинарно наказание "уволнение" е посочено нарушаването на етичните правила. След образуването

на дисциплинарно производство и назначаването на комисия за това, овластените за това служители са извършили проверка по отношение на жалбоподателя, като са взели под внимание и това, че по отношение на Б. е образувано досъдебно производство по реда на НПК, констатирали са връзките му с лица, част от които са обвиняеми, наред с него, което също така се приема за нарушение на етичните правила. Ангажираните от жалбоподателя гласни доказателствени средства не променят същината на оспорваната заповед. Няма основание да се приеме основателно и оплакването, че има разминаване в основанието за образуване на дисциплинарно производство и в това, което като фактическо нарушение на служебната дисциплина е приел административния орган. И в двата случая обстоятелството е, че жалбоподателя е извършил действия, чрез които е осуетил провеждане на полицейска операция. Изложеното в обжалваната заповед обстоятелство, че жалбоподателя е привлечен като обвиняем за престъпление от общ характер, съответства на факти по представения обвинителен акт, но като аргумент това се изтъква като нарушение на етичните правила.

Именно поради това, съдът намира оплакването за неправилно прилагане на материалния закон за неоснователно.

Съдът не споделя оплакването и за липса на мотиви на обжалваната заповед. Административният орган е изложил подробни мотиви за това, на какво основание и при какви обстоятелства е приел, че на Б. следва да бъде наложено именно това дисциплинарно наказание. Да се повтарят констатациите на комисията провела дисциплинарното производство в оспорвания акт не звучи сериозно, тъй като именно тези констатации мотивират административния орган да издаде акта си. Практиката мотивите да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт, се прилага постоянно и не противоречи на закона. Изискването, което се поставя към органа-издател на акта, е да извърши позоваване на този, предхождащ акта документ. С последното той го приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт.

Съдът не споделя оплакването, че административния орган е нарушил разпоредбата на чл. 248 от ЗМВР. Оспорваната заповед е издадена през м. януари 2009 г., а е връчена на оспорващия на 5.XI.2009 г., единствено по причина, че той многократно е бил в болничен отпуск за което представил доказателства. В подкрепа на оплакването за това, че към 5.XI.2009 г. жалбоподателят е бил в отпуск е приложена по делото епикриза от МБАЛ в Перник. В епикризата е отразено, че пациента е постъпил на 4.XI.2009 г. и е изписан на 7.XI.2009 г. Епикризата, като писмено доказателство не е оспорена, и съдът следва да преценява относимостта ѝ към другите доказателства по делото. Независимо, че има отразяване за престой в болнично заведение, налага се извода, че това не е болничен отпуск за да се приеме буквалното тълкуване. Налага се също така при съпоставка на доказателствата по делото, че жалбоподателя е бил запознат с обобщената справка, при отказ да я подпише извън сградата на ОД МВР - в болнично заведение в гр. Перник. По аргумент за противното, заповедта му е връчена на 5.XI.2009 г., без да е отбелязано, че лицето е на лечение в болнично заведение, и без отбелязване че е в някакъв вид отпуск. Съгласно чл. 25, ал. 1 от Инструкция № 13-1015 от 04.07.2006 г. за дисциплината и дисциплинарната практика в МВР служителят отбелязва писмено датата и часа на връчване на заповедта и че не се намира в отпуск. Следва извода, че жалбоподателя е приел заповедта и се е съгласил с

връчването ѝ. Няма данни да е отказал да я получи, което следва да се отрази в протокол, нито е отбелязано, че не е в състояние да представи удостоверяващ документ за болничен отпуск. Няма данни да са налице хипотезите на чл. 25, ал. 2 от същата инструкция.

Безспорно е установено от доказателствата по делото, че оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на 05.XI.2009 г. и последният официално не е заявил, че към момента на запознаването със заповедта се намира в отпуск по болест. Щом жалбоподателят не е уведомил администрацията на МВР към момента на връчването на заповедта, когато според приложена по делото епикриза трябва да е на стационарно лечение в болнично заведение, че има/ще има издаден болничен лист за временна нетрудоспособност, това неправомерно поведение не е основание, за да се приеме, че заповедта е издадена в нарушение на разпоредбата на чл. 248 от ЗМВР. Жалбоподателят не може да черпи права от собственото си неправомерно поведение, което поведение е установено за конкретния спор от обсъдените писмени доказателства. С това си поведение жалбоподателя е нарушил принципа на законност посочен в чл. 4, ал. 3 от АПК, който задължава жалбоподателя законосъобразно да упражнява своите права. Недобросъвестното упражняване на тези права не може да постави жалбоподателя под закрилата на разпоредбата на чл. 248 от ЗМВР, тъй като основен принцип на правото, че никой не може да черпи права от собственост си неправомерно поведение. Липсата на каквито и да било възражения, при установени полицейски правила за всяко събитие, правно или фактическо действие да се съставят протоколи, да се пишат докладни и обяснения, налага убеждението, че заповедта е връчена без да е имало необходимост да се изследва приложимостта на чл. 248 от ЗМВР от страна на полицейската администрация. В противовес на това за жалбоподателя е съществувала възможност да се противопостави на подобно връчване, ако е имал присъствие в болница или е очаквал да се снабди с болничен лист.

В този смисъл съдът намира, че няма приложение разпоредбата на чл. 248 от ЗМВР, като основание за това, заповедта е връчена при съществени процедурни нарушения. За да не се приема, че настоящият състав не прилага практиката на ВАС, III отделение в подобни казуси, следва са отчете, че формалното изискване да бъде възразено/отразено връчването на заповедта когато служителът е в болничен или друг отпуск *apriori* би наложило да се приеме допуснатото съществено процесуално нарушение, което налага отмяната на заповедта.

Предвид изложеното, съдът намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

По изложените съображения съдът

Р Е Ш И

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б.В.Б. *** против заповед рег. № 13 от 23.1.2009 г. на Директора на ОДМВР Перник, с която му е наложено дисциплинарно наказание "уволнение" и е прекратено служебното му правоотношение на държавен служител в МВР на основание чл. 24, ал. 1, т. 8 от ЗМВР.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните пред ВАС.

Съдия: /п/